Кърпена глава

Окото на пирата

На мама и татко
Гай Бас

На Алис Балард – книга за училището на живота
Пит Уилямсън

Stitch Head. The Pirate's Eye
© Text Guy Bass, 2012
© Illustrations Pete Williamson, 2012
All rights reserved.

STRIPES PUBLISHING
An imprint of Little Tiger Press
I The Coda Centre, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Кърпена глава. Окото на пирата
© Издателство „Фют“, 2017
Превод Ирина Борисова Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-220-1

Кърпена глава

Окото на пирата

Гай Бас
Илюстрации Пит Уилямсън

Издателство „Фют“

Предговор към миналото

(Под формата на весела стара моряшка песен, каквато обикновено се пее от стари морски вълци)

Когато морето надигне вълните –
йо-хо-хо, плесни с ръце, моряко мой –
само на едного то не свива сармите,
капитан Барутни се нарича той!

Сред мълнии, тайфуни и несгоди –
йо-хо-хо, плюй в око, моряко мой –
кой „Скиталеца“ уверено ще води?
Капитан Барутни се нарича той!

Изгубени съкровища, скрити злата –
йо-хо-хо, гъделичкат те, моряко мой –
само един ги открива на тайни места,
капитан Барутни се нарича той!

Око орлово е вперил в морето –
йо-хо-хо, вирни носа, моряко мой –
аз добре го зная тоз смелчага, дето
капитан Барутни се нарича той!

Добре дошли в
КРИВОГРЕБЛОВО
Население: 665 души
НЕДАЛЕЧНОТО МИНАЛО

Пролог

ПОЧТИ ЖИВОТ В ИНТЕРЕСНИ ВРЕМЕНА

(Сянката на замъка „Гротеск“)

„Напред към приключенията!
По пътя на вълненията!“

Из „Дръзкият дневник
на капитан Барутни“

Недалечното минало! Какво прекрасно време беше – пълно със смях и веселие, със смешни шапки и мустаци, с конски файтони по калдъръмените улички и с възклицания: „Божке мили!“ и „Въх, мале!“. Дааaа... очарователни времена бяха.

Освен, разбира се, за жителите на село Кривогреблово. Защото върху него, дори в най-слънчевия ден, падаше мрачна сянка. Сянката на

ЗАМЪКА „ГРОТЕСК“

Високо на хълма над селото се издигаше зловещ замък. Стоеше си там, откак се помнеха хората. Това беше домът на най-лудия от лудите професори – лудия професор Еразмус. Години наред – повече, отколкото могат да се преброят на пръстите на четирима души, професорът създаваше

Първото му творение беше малко, почти човешко създание, което бе кръстил

КЪРПЕНА ГЛАВА

Кърпена глава приличаше на пъзел от всевъзможни парченца плат и резервни части. Плешивата му кръгла глава беше цялата в шевове, а очите му – различен цвят и размер. Едното беше черно и невзрачно, а другото – ярко и леденосиньо и искреше като океан в безоблачна утрин.

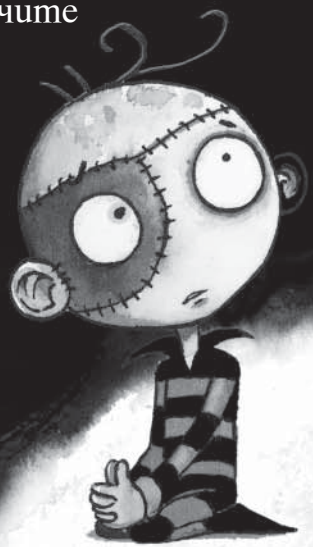

Отдавна забравен от господаря си, Кърпена глава прекарваше дните си, скрит в най-тъмните сенки на замъка, и мълчаливо бдеше над професора и множеството му творения. За щастие, обитателите на замъка рядко създаваха неприятности. Все пак те бяха едни от най-милите свръхестествени ужасии, които можете да срещнете.

Но рядко бяха такива от самото начало.

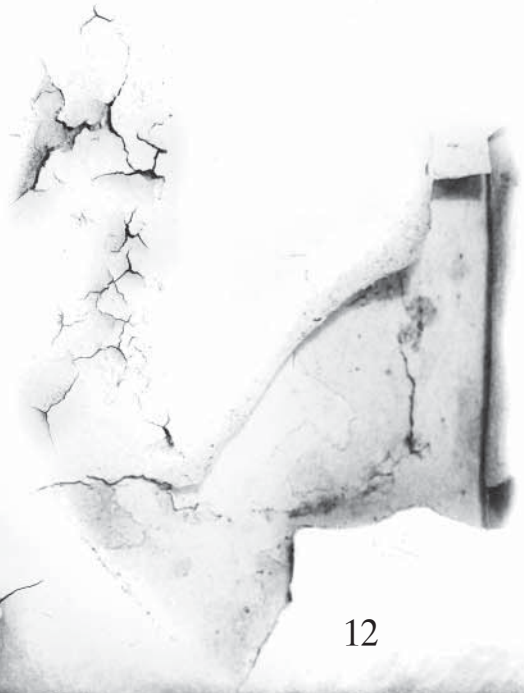

Първа глава

КОРЕНЪТ НА ВСЯКО ЗЛО

(Ще ни трябва по-голяма доза)

„Не си видял света, докато не го видиш с око на пират."

Из „Дръзкият дневник на капитан Барутни"

– БЯГАЙ! – Кърпена глава се втурна по осветения от луната коридор, а двете му различни очи блестяха от страх. На гърба му подрънкваше неизменната торбичка. В мъничката си ръчичка стискаше мастиленосиньо шишенце.

– Празно... – прошепна той и погледна зад себе си. – О... о, не, тук е!

От тъмнината се появи странно триръко създание, което тичаше подире му. Съществото беше огромно! Някакво ужасяващо съчетание от чудовищно ненормални части. То се носеше по коридора и с всяка крачка приближаваше Кърпена глава. Миг преди да го връхлети, във въздуха проехтя пронизителният му рев:

– УАААААААААА! По-бързо, Кърпена глава! Ще ни ИЗЯДЕ на ПАРЧЕТА!

Двамата погледнаха едновременно назад. В мъждивата светлина на коридора се появи *още едно* чудовище.

Беше огромно – пет пъти по-голямо от Съществото, невъзможна комбинация от октопод, морска змия, сепия и отвратителна, обърната наопаки физиономия. То се гърчеше, ревеше и пищеше толкова силно, че стените на замъка се пукаха:

~ ГРИИИУУУУУРРРГХ!

– Мислех, че твоята ОТВАРА ще го ИЗЛЕКУВА! – извика Съществото (което още не си беше избрало име).

– Ще го излекува! – отвърна Кърпена глава, докато ровеше в торбичката си с отвари. – Само че ще ни трябва по-голяма доза!

– А ЗАЩО според теб е толкова СЪРДИТО? Че то е живо едва от ПЕТ МИНУТИ... Може би не е ИСКАЛО да почти-оживява...

– Това е *Коренът на всяко зло!* – обясни задъхано Кърпена глава, когато сянката на октоподо-чудовището надвисна над тях. – Професорът отглежда този корен в лабораторията си... явно го е добавил към творението си! И то е станало... *лошо.* Мислех, че *Балсамът на спокойствието* ще го излекува, но...

– ГРИИИУУУУУРРРГХ!

Размахало пипала, октоподо-чудовището се нахвърли отгоре им с бясна мощ. Кърпена глава и Съществото отскочиха настрани и чудовището се стовари на пода. Само че това стоварване беше толкова мощно, че подът не издържа и бясното творение пропадна на долния етаж.

Съществото се поизтупа от надигналия се прах и надникна през дупката.

– Е, ТОВА се казва УДАР НА СЪДБАТА – рече то.

В този миг обаче останалата част от пода също се срути и двамата с Кърпена глава с викове полетяха надолу сред каменни парчета и мазилка.